

Sygn. akt VII Ka 959/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Remigiusz Chmielewski

Sędziowie SO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

SO Dorota Lutostańska

Protokolant st.sekr.sądowy Marzena Wach

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Płońskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2013r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278§1 kk w zw z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 29 kwietnia 2013r. sygn. akt VII K 241/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, iż uznaje, że czyn przypisany oskarżonemu stanowi wykroczenie określone w art. 119 & 1 k.w w brzmieniu nadanym art. 2 pkt. 4 ustawy z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U 2013, poz.1247) i za to, na podstawie art. 119 & 1 kw w zw. z art. 4 & 1 k.k skazuje go na karę 30 (trzydziestu) dni aresztu, zaś na podstawie art. 119 & 4 kw. zobowiązuje go do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonego P. S. kwoty 35 (trzydziestu pięciu) zł;

II. w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

D. P. i M. W. zostali oskarżeni o to, że:

w dniu 28 stycznia 2013 r. w m. (...) gm. O., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia piły motorowej m-ki H. (...)o wartości 300 złotych oraz latarki kieszonkowej wartości 20 złotych i wyrzynarki elektrycznej wartości 50 złotych o łącznej sumie strat 370 złotych na szkodę P. S., przy czym czynu tego dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 m-cy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

- tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Olsztynie, wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt VII K 241/13 orzekł:

I. oskarżonego D. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec obu oskarżonych obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego P. S. kwoty 70 złotych;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony M. W., który wskazał, że nie zgadza się z treścią wyroku co do kwestii przypisania mu winy za kradzież piły motorowej. Oskarżony podał, iż funkcjonariusz policji, który spisywał protokół z jego przesłuchania, wpisał tam niezgodnie z prawdą, że przyznał się także do kradzieży piły. Dodał, że nie czytał przedmiotowego protokołu przesłuchania przed jego podpisaniem gdyż spieszył się na pociąg.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Argumenty podniesione przez oskarżonego w środku zaskarżenia w przedmiocie przypisania mu winy za kradzież piły motorowej nie zasługują na uwzględnienie. Apelacja zasługiwała na uwzględnienie jednakże z racji zmiany stanu prawnego, który zaistniał w przedmiotowej sprawie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarzuty sformułowane przez oskarżonego są całkowicie chybione.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji właściwie, wszechstronnie i wnikliwie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania. Na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych oraz trafnie przypisał sprawstwo, jak i winę oskarżonemu. Sporządzone przez Sąd I instancji uzasadnienie wyroku czyni w pełni zadość wymogom określonym w art. 424 k.p.k., wskazując, jakie fakty i jakie zgromadzone w sprawie dowody Sąd uznał za udowodnione, a jakim takiegoż przymiotu odmówił. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił logiczny i spójny stan faktyczny potwierdzony przez zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Jak słusznie wskazał Sąd meriti, wyjaśnienia obu oskarżonych były spójne, logiczne, korespondowały między sobą i z zeznaniami świadka R. R.. Za ich wiarygodnością przemawiały także wskazania wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Oskarżeni sami opisali przebieg zdarzenia i przyczyny, dla których dopuścili się dokonania czynu przestępczego.

Zdaniem Sądu Okręgowego argumenty podniesione przez M. W. w apelacji są całkowicie gołosłowne. Podkreślenia wymaga, iż zanegowanie przez oskarżonego swojego sprawstwa co do kradzieży piły ogranicza się właściwie do jednego zdania, które stanowiło negację wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Oskarżony w żadnej mierze nie opisał, jaki inny, od uprzednio przez niego podanego, przebieg miało mieć przedmiotowe zdarzenie. Powyższe, zdaniem Sądu umniejsza jego wiarygodności, i sprawia, że zaprzeczenie prawdziwości wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym jest nieracjonalne. Brak w tym zakresie bowiem jakiegokolwiek logicznego i rzetelnego argumentu. Przy tym szczególnie gołosłowna wydaje się relacja skarżącego dotycząca rzekomego wpisania przez przesłuchującego go funkcjonariusza policji do protokołu okoliczności dotyczących jego przyznania się do zaboru piły. Podobnie rzecz się ma z podniesionym przez oskarżonego argumentem o stanie pośpiechu w jakim się on znajdował. Zwraca uwagę, iż spisana treść protokołu z wyjaśnień oskarżonego jest logiczna, dość precyzyjna i w miarę poprawna językowo. Oskarżony podał dane co do swojej osoby, osobiście podpisał protokół po jego odczytaniu, brak więc podstaw aby ujawniły się wątpliwości co racjonalności jego wypowiedzi. Ponadto trudno wyobrazić sobie sytuację w której ktoś podpisuje się pod treścią złożonych wyjaśnień bez uprzedniego odczytania ich w sytuacji gdy znał zarzut i

gdy przynajmniej może przypuszczać, że w związku z odbytą już karą pozbawienia wolności za przestępstwo podobne, może spotkać go - za dokonanie zarzucanego mu czynu, surowsza odpowiedzialność.

Uznając zatem, iż w wyniku dokonanej ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów, Sąd rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, apelacja oskarżonego w tym zakresie nie zasługiwała na uwzględnienie.

Niezależnie od podniesionej przez oskarżonego kwestii, przedmiotowy wyrok musiał ulec zmianie, a to w wyniku zmiany stanu prawnego zaistniałego w toku międzyinstancyjnym.

Dnia 9 listopada 2013 r. weszła częściowo w życie ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2013.1247). Stosownie do treści art. 2 pkt. 4 ww. ustawy zmieniającej art. 119 § 1 otrzymuje brzmienie:

"§ 1. Kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny."

Jak wskazywano, norma ta weszła w życie 9 listopada 2013 r. (art. 56 pkt 1 ustawy zmieniającej).

Jednocześnie stosownie do treści art. 2 pkt 2 ustawy zmieniającej w ustawie z dnia 20 maja 1971 r. - Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2013 r. poz. 482 i 829) w art. 47 dodano § 9 w brzmieniu:

"§ 9. Minimalnym wynagrodzeniem jest wynagrodzenie za pracę ustalane na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314).";

Z kolei na podstawie delegacji ustawowej wynikającej z art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314) ustalono, iż od dnia 1 stycznia 2013 r. minimalne wynagrodzenie za pracę wynosi 1.600 zł – tak rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 14 września 2012 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 r. (Dz.U.2012.1026).

Kolejno wskazać należy, na reguły dotyczące prawa karnego intertemporalnego. Stosownie do treści art. 4 § 1 kodeksu karnego, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Przez czas orzekania rozumie się każde stosowanie normy prawa karnego przez sąd dopóki sprawca nie odbył całości wymierzonej kary. Czas orzekania wyznacza zatem, determinuje, stan prawny, który należy brać pod uwagę, wydając rozstrzygnięcie, przyjmując za punkt odniesienia czas popełnienia przestępstwa.

Bez wątpienia regulacja, która weszła w życie w dniu 9 listopada 2013 r. w zakresie dotyczącym progu penalizacji kradzieży jako tzw. czynu przepołowionego, jest względniejsza dla oskarżonego, podnosi bowiem próg wykroczenia do kwoty 400 złotych.

Mając zatem na względzie ustawowy nakaz stosowania w czasie orzekania ustawy względniejszej dla sprawcy, stwierdzić należało, iż popełniony przez oskarżonego czyn wypełnia znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 kodeksu wykroczeń w brzmieniu nadanym art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy- Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2013.1247).

Biorąc jednocześnie pod uwagę społeczną szkodliwość czynu jakiego dopuścił się oskarżony, a którą należy uznać za znaczną – ze względu chociażby na rodzaj i charakter naruszonego dobra, a więc naruszenie prawa własności, postać zamiaru a więc zamiar bezpośredni (najdalej posunięta postać umyślności w obowiązującym systemie prawnym) oraz

rozmiar wyrządzone szkody. Podobnie stopień winy oskarżonego uznać należy za znaczny, albowiem nie ujawniły się w sprawie żadne okoliczności mogące wpłynąć na zmniejszenie tego stopnia.

Jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne do wykroczenia, które mu przypisano w ramach niniejszego postępowania (tego samego rodzaju, a więc przeciwko mieniu).

Reasumując, w przekonaniu Sądu orzeczona wobec M. W. kara 30 dni aresztu jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, zaś jej dolegliwość nie przekracza stopnia zawinienia oskarżonego. Jednocześnie wybór kary aresztu podyktowany jest ustawowym brzmieniem art. 35 kodeksu wykroczeń, który stanowi, iż karę aresztu można orzec jedynie gdy czyn popełniono umyślnie, a za orzeczeniem kary izolacyjnej przemawia waga czynu lub okoliczności sprawy świadczą o demoralizacji sprawcy (...), co miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę także potrzebę zapewnienia realizacji celów kary w zakresie społecznego oddziaływania. Nie można bowiem dać przyzwolenia na sytuacje, w których uprzednio już karany za przestępstwa podobne w rozumieniu kodeksu wykroczeń, popełnia wykroczenie naruszające prawo własności i nie odczuwa z tego tytułu żadnej realnej dolegliwości karnej. Wymierzając oskarżonemu karę aresztu Sąd ocenił właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego dotychczasowy sposób życia. Zachowanie oskarżonego cechuje się skłonnością do postępowania lekceważącego wobec dóbr prawnie chronionych, a popełniony przez niego czyn jest wynikiem jego postawy i wyrazem braku poszanowania porządku prawnego, nawet jeśli stanowi „tylko” wykroczenie.

Na podstawie art. 119 § 4 kw Sąd zobowiązał oskarżonego do częściowego naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. S. kwoty 35 złotych, tj. stosownie do udziału oskarżonego w wyrządzonej szkodzie. Łączna wartość szkody wyniosła bowiem 70 złotych.

Mając na względzie sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego, Sąd Okręgowy, na mocy art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.